

בבית המשפט העליון

רע"פ 1939/09

רע"פ 2294/09

בפני :
כבוד השופט א' א' לוי
כבוד השופט ח' מלצר
כבוד השופט י' עמית

המבקשת ברע"פ 1939/09 : פלונית

המבקשת ברע"פ 2294/09 : פלונית

נ ג ד

המשיבה ברע"פ 1939/09 : מדינת ישראל
וברע"פ 2294/09 :

בקשות רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי
לנוער בירושלים מיום 22.2.09 בע"פ 6014/08 שניתן ע"י
כב' השופטים י' צבן, ח' בן-עמי ור' כרמל

תאריך הישיבה : י"ג בכסלו התש"ע (30.11.09)

בשם המבקשת ברע"פ :
1939/09 : עו"ד נפתלי ורצברגר

בשם המבקשת ברע"פ :
2294/09 : עו"ד אלי פוקסברומר

בשם המשיבה : עו"ד יאיר חמודות

פסק-דין

השופט ח' מלצר:

1. המבקשת ב-רע"פ 1939/09 (להלן: 'נ'), ילידת 1988, והמבקשת ב-רע"פ 2294/09 (להלן: 'ש'), ילידת 1991, יחד עם ארבע נוספות (להלן יחד: הנאשמות) הואשמו בבית משפט שלום לנוער בירושלים (כב' סגן הנשיא, השופט א' בן דור) בתקיפת מוסקי זיתים וכן בתקיפת שוטר ובהפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בתאריך 13.11.2005 (ת"פ 1233/05).

כנטען וכמפורט בכתב האישום, הנאשמות וארבע נוספות, שזהותן אינן ידועה, היכו מוסקים פלסטינים מן הכפר סנג'ל במקלות, יידו לעברם אבנים, קרעו (בידיים ובסכינים) את שקי הזיתים שלהם, פיזרו אוכל וכלי אוכל של המוסקים, הורידו כיסוי ראש מאישה ערביה מבוגרת ודחפו אדם נכה. לאחר שהגיעו שוטרים למקום האירוע וביקשו לעכב את הנאשמות לשם בירור זהותן, הן נשכבו מתחת לג'יפ משטרה וכן פתחו את דלת הג'יפ על-מנת שאחת המעורבות, שהוכנסה אליו, תוכל לצאת ממנו. בחקירתן במשטרה לא אמרו הנאשמות דבר, ונימקו את סירובן להגיב – בטענה שהחקירה "פוליטית".

2. בדיון בבית המשפט נמנעו נ' ו-ש', וכן שלוש מן הנאשמות הנוספות, מלהעיד להגנתן (דהיינו רק אחת מהנאשמות בחרה להעיד). בין הצדדים לא היתה מחלוקת בשאלת התרחשותו של האירוע הראשון, של תקיפת מוסקי הזיתים, והדיון התמקד בשאלת נוכחותן של כל אחת הנאשמות באותו אירוע. בעניינה של נ' העיד אחד מאנשי כוחות הביטחון, שהיה בסמיכות מקום, כי היא היתה בין המשתתפות באירוע, וכך העיד אף אחד העדים הפלסטינים. זה האחרון, כמו גם פלסטיני נוסף (אך לא אנשי כוחות הביטחון) העידו אף על מעורבותה של ש' באירוע, לאחר שזיהו אותה בבית המשפט, תוך שהם מציינים, שניהם, כי מאז האירוע קיצרה את שעה. הנאשמת האחת, שהעידה להגנתה במשפט, אישרה כי ש' אכן קיצרה את שעה במועד המאוחר למועד האירוע. בית משפט השלום הנכבד לנוער (כב' סגן הנשיא, השופט א' בן-דוד) בהכרעת דינו מתאריך 25.12.2007, הרשיע את נ', ש' ושתי נאשמות נוספות בעיקר המעשים שיוחסו להן בכתב האישום (שתי נאשמות אחרות – זוכו מחמת הספק). בית המשפט הנכבד דחה את הטענה כי עדויות הפלסטינים תואמו, או "זוהמו" על-ידי גורם שתדרך אותם טרם המשפט (זאת מעבר לגריעה מסוימת בשל התיאום המוקדם), וקבע כי עדויותיהם מהימנות ובעלות משקל מספיק, בפרט נוכח התאמתן לעדויות העדים הישראליים. בית המשפט הנכבד קבע עוד כי עובדת זיהויין של נ' ו-ש', כנגד אי-זיהויין של אחרות בידי העדים הפלסטינים, מוסיפה לאמינותם של העדים האמורים. בית המשפט הנכבד הוסיף עוד כי הוא ער למשקל ה"מזערי" שיש ליתן לזיהוי באולם בית המשפט, ולמחדל של אי-עריכת מסדר זיהוי, אולם כאשר מצרפים למשקל הנמוך – מאד האמור את העובדה שהנאשמות בחרו שלא להעיד – די בכך ובשאר הראיות שהוצגו כדי להביא להרשעת נ' ו-ש' (ושתי נאשמות נוספות) באירוע הראשון. הנה כי כן משנקבעה נוכחותן של נ' ו-ש' במקום האירוע, ומשהתקבלו עדויות אנשי כוחות הביטחון ביחס להתרחשויות שאירעו שם, לרבות בכל מה שקשור באנשי המשטרה – הורשעו אותן ארבע נאשמות בתקיפה בנסיבות מחמירות, היזק בודון, השגת גבול

והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. הן זוכו עם זאת מעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות.

3. בגזר דינו בעניין נ' ו-ש' עמד בית המשפט השלום הנכבד לנוער על חומרת מעשיהן של השתיים, ודחה את טענותיהן כי המצב הבטחוני הצדיק את מעשיהן. בית המשפט התחשב לקולא בכך ש-נ' (בת כ-17 במועד ביצוע העבירה) נישאה בינתיים וילדה תינוקת בסמוך לפני מתן גזר הדין. כן הוא לקח בחשבון את חלוף הזמן מאז האירועים. הוא גזר איפוא על נ' עונש של שמונה חודשי מאסר, מהם ארבעה חודשי מאסר בפועל וארבעה חודשי מאסר על תנאי, כאשר התנאי הוא שלא תעבור במשך תקופה של שלוש שנים עבירה בניגוד לסעיף 382 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ותורשע בגינה.

על ש' (שהיתה בת פחות מ-14 במועד ביצוע העבירות) גזר בית המשפט ששה חודשי מאסר, מהם שלושה חודשי מאסר בפועל ושלושה חודשי מאסר על תנאי, שיופעלו בתנאים זהים לאלה שנקבעו ביחס ל-נ', כאמור לעיל.

כן חויבו כל אחת מן השתיים בפיצוי המתלוננים בסכום של 3,000 ש"ח.

4. הן נ' והן ש' ערערו לבית המשפט המחוזי הנכבד לנוער בירושלים על הכרעת הדין ועל גזר הדין של בית משפט השלום לנוער, וערעוריהן נידונו במאוחד. הן טענו כי לא די היה בראיות ובעדויות שהוצגו בבית המשפט כדי לבסס את הרשעתן, ולענין העונש טענו כי הוא חורג מרמת הענישה המקובלת והראויה במקרה זה.

5. בבית המשפט המחוזי הנכבד נחלקו דעתם של שופטי ההרכב. שופטי הרוב, כב' השופטים יעקב צבן ורפי כרמל דחו את הערעורים על הכרעת הדין, בקובעם כי אין להתערב במסקנת בית משפט השלום, שלפיה זיהויין של ש' ו-נ' היה מספק דיו, חרף אי-ביצועו של מסדר זיהוי, וזאת נוכח העדויות שנשמעו וזיהויין באולם בית המשפט. לעניין העונש עמדו שופטי הרוב על האינטרס הציבורי במיגור התופעה של התנכלויות קבוצתיות לחקלאים ערביים בכלל ולמוסקים בפרט, ולחשיבות העונש המחנך והמרתיע בהקשרים אלה. עם זאת, ראו שופטי הרוב להקל בדין של השתיים, בקובעם כי היה מקום ליתן משקל רב יותר לנסיבותיהן האישיות של השתיים, נסיבות שעליהן עמד גם בית משפט השלום הנכבד לנוער. לפיכך נקבע כי נ' תישא בעונש של מאסר בפועל של חודש ומחצה, ומאסר מותנה של ששה חודשים ומחצה, אם תעבור עבירת אלימות,

למעט תקיפה סתם, במשך שלוש שנים מיום שחרורה, ו-ש' תישא בעונש של מאסר בפועל של חודש, ועונש מאסר מותנה של חמישה חודשים, בתנאי זהה לאמור לעיל, וזאת בנוסף לפיצויים בהן חויבו.

שופטת המיעוט, השופטת חנה בן-עמי סברה כי יש לזכות את ש' (אך לא את נ'), מחמת הספק. היא קבעה, בתמצית, כי זיהויה של ש' שלא במסדר זיהוי, אלא באופן בלעדי על-ידי עדים, שהצביעו עליה בבית המשפט, הוא בעל משקל ראייתי נמוך, ויתר הראיות שעליהן התבסס בית משפט השלום לא היה די בהן כדי לבסס את ההרשעה – כמפורט בהרחבה בחוות דעתה. לעניין עונשה של נ' מצאה שופטת המיעוט כי לא היה מקום להשית על נ' עונש של מאסר בפועל, מעבר לימים בהם שהתה במעצר – עשרים במספר. היא ציינה את תסקיר שירות המבחן, שלפיו נ' היא צעירה "אחראית, רצינית ובעלת שאיפות נורמטיביות לעתיד", כי עתה היא "מצהירה על רצונה להימנע מביצוע עבירות" וכי הסיכון לביצוע עבירות נוספות על-ידה – נמוך. שופטת המיעוט קבעה עוד כי מכלול הנסיבות, כמו גם חלוף הזמן מאז האירוע והעובדה ששליחתה של נ' למאסר בפועל תחייב קרוב לוודאי אף את העברת בתה הרכה לשהייה מאחורי סורג ובריא – הופכים את עונש המאסר בפועל לבלתי מידתי וחורג מהאיזון הנאות בין מטרות הענישה השונות. על כן ראתה שופטת המיעוט להשית על נ' עונש של מאסר מותנה בלבד, לתקופה של שמונה חודשים.

יצויין כי בהחלטה נוספת של בית המשפט המחוזי לנוער הנכבד, מתאריך 25.2.2009, שניתנה לבקשת ש', העמיד בית המשפט את עונש המאסר בפועל של ש' – על חודש ויום.

6. נ' ו-ש' הגישו בקשות רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי.

נ' משיגה למעשה אך ורק על העונש שהושת עליה. היא טוענת כי בשנים הרבות שחלפו מאז הורשעה – היא בגרה, נישאה, הרתה וילדה, וכל חייה ממוקדים עתה במשפחתה ובפרנסה, כאשר אין היא מעורבת עוד במאבקים "אידיאולוגיים" הכרוכים בעבריינות. התרחקותה מביצוע עבירות, כמו גם משמעות שליחתה למאסר יחד עם התינוקת שלה, וכן מכלול השיקולים שצוינו בתסקיר המבחן בעניינה – מצדיקים, לשיטתה, את אימוץ דעת המיעוט בבית המשפט המחוזי ביחס לעונשה.

לעומתה, שבה ש' ומשיגה על כל מסקנותיו של בית משפט השלום הנכבד לנוער (שאומצו בדעת הרוב בבית המשפט המחוזי). לעניין הכרעת הדין, טוענת ש' כי קיומה של עמדת המיעוט בבית המשפט המחוזי מצדיקה מתן רשות ערעור, ומחייבת – לגוף הדברים – את זיכוייה. בתמצית, היא גורסת כי אי-קיומו של מסדר זיהוי ואי-זיהוי על-ידי איש כוחות הביטחון שהעיד (ואשר זיהה נאשמות אחרות), בנוסף לתיאום עדויות מוקדם ואסור שנערך, לשיטתה, בין העדים הפלסטינים – מצדיקים מסקנה שיש לזכותה. ש' משיגה אף על העונש שהושת עליה. היא טוענת, בין היתר, כי היה מקום להתחשב בנסיבותיה האישיות ובכך שהיא החלה בינתיים במסלול שיקומי, כהגדרתה. לפיכך גם היא מבקשת להימנע מלהשית עליה עונש מאסר בפועל.

7. לאחר ששמענו את טענות בא-כוח הצדדים, שהשלימו בעל-פה טיעוניהם שבכתב ולאחר שבחנו נסיבותיהם המיוחדות של המקרים, החלטנו לדון בבקשות – כבערעור.

8. לעניין הרשעתה של ש': טענותיה בעניין זה נפרסו בהרחבה ובכישרון על ידי בא-כוחה המלומד עוד בערכאה הדיונית, ואולם בית משפט השלום הנכבד לנוער, בחן היטב את מכלול הראיות והעדויות, שבאו לפניו, ובכל זאת מצא כי די באלה כדי להרשיעה. אותן טענות עצמן נבדקו גם על-ידי בית המשפט המחוזי הנכבד, ונדחו, ברוב דעות. העמקנו חקר בטענותיה החוזרות של ש', אך לטעמי – אין די בהן כדי להצדיק את התערבותנו במסקנות בית משפט השלום הנכבד, שאומצו בידי שופטי הרוב בערעור, ואינני רואה לנכון לשוב ולהידרש למכלול הטענות (שלוכנו כדבעי כאמור), כאילו ישבנו כערכאת ערעור ראשונה. אציין בקיצור נמרץ אך זאת: אין חולק על חשיבותו של מסדר הזיהוי החי, כאמצעי לבחינה אובייקטיבית של מידת קליטתו וכוח זכרונו של הגורם המזהה – הליך העדיף משמעותית על זיהוי בבית המשפט (ראו: ע"פ 492/02 עסל נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 935, 941 (2002) – מפי חברי, השופט א' א' לוי). נוכח האמור – אי-ביצועו של מסדר הזיהוי, בהתווספו לקשיים אחרים בזיהוי של ש' (אותם מנתה בפירוט שופטת המיעוט בבית המשפט המחוזי), היו יכולים להביא את בית משפט השלום הנכבד למסקנה כי לא די בזיהוי בבית המשפט – על מנת להביא להרשעתה של ש' ואולם ההלכה לא קבעה שתוצאה זו היא הכרחית. לפיכך משנשמר בית המשפט השלום הנכבד לנוער, שבאולמו בוצע זיהוי של ש', מפני מתן משקל גבוה מ"מזערי" (כהגדרתו) לאותו זיהוי – אין לדעתי יסוד להתערב במקרה דנן במסקנתו לגבי נוכחותה ופעילותה של ש' באירוע, מה גם שבית המשפט הנכבד מצא ראיות שהיה בהן משום חיזוק לאותו זיהוי.

9. לעניין העונש שהוטל על ש': שופטי הרוב, שראו להותיר את הרשעתה של ש' על כנה, עמדו על החומרה הרבה שבמעשיה, תוך שהם מפחיתים את עונש המאסר בפועל שהושת עליה – לתקופה קצרה, בת חודש ימים, בעיקר נוכח היותה קטינה כבת פחות מ-14 שנים במועד האירוע (עתה מלאו לה 18). אכן, אין ספק כי העובדה כי ש' היתה קטינה הצדיקה מתן משקל יתר לשיקול השיקומי בעניינה. עם זאת, מובן גם כי היות הנאשם קטין, וחשיבות שיקומו, אינם מגן בלתי עביר מפני עונש של מאסר בפועל. במקרה דנן, שבו הוכיחה ש' זלזול מוחלט בגופם, כבודם ובקניינם של התושבים הפלסטינים, ואף הפגינה שמורא החוק ואוכפיו – אינם נחשבים כלל בעיניה, הרי שהשתת עונש מאסר בפועל, ולו לתקופה קצרה – הוא הולם. ודאי שאין לומר כי העונש הקצר-עד-למאד שבחר בית המשפט המחוזי הנכבד להשית על ש' הוא מופרז לחומרה, באופן המחייב את התערבותו של בית משפט זה, תוך איון מוחלט של שיקולי הרתעה וגמול ראויים. מסופקני אף אם בעונש המאסר הקצר ביותר יהיה כדי לפגוע באופן ממשי בהליך שיקומה הנטען של ש'. אחרונה אוסיף, כי ייתכן שעמדתי היתה שונה במעט לו היינו מתרשמים כי בשנים שחלפו מאז האירוע למדה ש' את לקחיה, זנחה את דרך התנהלותה, נשוא כתב האישום, ומיקדה עצמה בפעילות נורמטיבית. אך לא כך קרה: רק לפני ימים אחדים הורשעה ש' באישום המייחס לה עבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והשתתפות בהתקהלות אסורה (בשנת 2006), ובאישום נוסף ונפרד המייחס לה עבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ושמוש בכח או באיומים למנוע מעצר (בשנת 2007). הנה כי כן הרשעות אלו עניינן אירועים מאוחרים הרבה יותר מן ההתרחשויות של האירוע, נשוא דיוננו, והם מלמדים ש-ש' חזרה לסורה.

נוכח האמור לעיל – אמליץ בפני חבריי שלא להתערב בעונשה של ש',
המערערת ב-רע"פ 2294/09.

10. לעניין העונש שהושת על נ': ככלל וכמעט מאותם נימוקים עצמם, שפורטו בסעיף 9 לעיל בעניינה של ש', הרי שעונש מאסר בפועל לתקופה של חודש וחצי – איננו חמור בעיניי בעיקרון לגבי העבירות שהורשעה בהן, ודרך שגרה לא הייתי רואה מקום להתערב בו. עם זאת, בנסיבותיו המיוחדות של הענין הנני סבור כי יש מקום להימנע מלהשית עליה עונש של מאסר-בפועל, נוסף על התקופה של 20 הימים, שבהם שהתה כבר במעצר. טעם עיקרי לעמדתי זו נעוץ בעובדה ש-נ' הפכה לאחרונה כאמור, לאם לתינוקת, ולפיכך תהיה משמעות קשה לשליחתה של נ' אל מאחורי סורג וברית, בין שהדבר ייעשה יחד עם בתה הקטנה (ראו: סעיף 2 לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש]).

התשל"ב-1971), ובין אם יקרה הדבר, תוך הותרתה של הילדה הרכה ללא אמה. עמדת כב' השופטת ח' בן-עמי בענין זה, בכל הכבוד, מקובלת עלי. נימוק נוסף לעמדתי מבוסס על התרשמותי כי ביני לביני, במהלך השנים שחלפו מאז האירוע, נשוא הרשעתה, נ' אכן הרחיקה עצמה מביצוע עבירות נוספות (ולגבי האירוע, נשוא תיק זה – אין היא מבקשת עוד להשיג על השתתפותה בו). השינוי המהותי שחל ב-נ' משתקף אף בתסקיר שירות המבחן, שנערך לגביה. אי-הרשעתה בעבירות פליליות נוספות, מאז האירוע האמור, יש בה משום חיזוק נוסף לטענתה כי אכן זנחה את הדרך בה נהגה באירוע, נשוא תיק זה.

נוכח כל האמור, אמליץ לחבריי לאמץ את עמדת שופטת המיעוט הנכבדה בבית המשפט המחוזי בעניין עונשה של נ', המערערת ב-רע"פ 1939/09, ולקבוע כי נ' לא תישא בעונש מאסר בפועל נוסף על תקופת מעצרה, וכי עונש המאסר לתקופה של שמונה חודשים שנגזר עליה יהיה מותנה, כאשר התנאי הוא ביצוע עבירת אלימות, למעט תקיפה סתם, שתורשע בה במשך תקופה של שלוש שנים ממועד פסק דינו זה. חיובה של נ' בפיצוי המתלוננים יעמוד על כנו.

ש ו פ ט

השופט א' א' לוי:

אני מצטרף לדעתו של חברי, השופט ח' מלצר, כי יש לדחות את הערעור כנגד ההרשעה ברע"פ 2294/09, ולקבל את הערעור לעניין העונש ברע"פ 1939/09. יתרה מכך, אני שותף גם להשקפתו של חברי באשר לחומרתן של העבירות אותן ביצעו המבקשות. חרף גילן הצעיר הן היו שותפות למעשי בריונות נגד מוסקי זיתים, שכל "חטאם" נבע מהיותם פלסטינאים. זו התנהגות עליה היה מצווה בית המשפט להגיב בחומרה, הן כדי לאפשר לאנשים תמימים להתפרנס מיגיע כפיהם, והן כדי להרתיע את הרבים מפני התנהגות אשר הפכה, למרבה הדאבה, לשכיחה בשנים האחרונות. עם זאת, אין בידי להסכים לעונש אותו השית בית המשפט המחוזי על ש.ש. (רע"פ 2294/09). ש.ש. היתה בעת ביצוען של העבירות ספק-ילדה ספק-נערה, וההשקפה הרווחת בפסיקה היא כי בענישתם של קטינים יש לנהוג במשנה זהירות. עמדה על כך השופטת ד' ביניש בע"פ 4890/01 ואח' פלוני נגד מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 594, 601-602:

"יסודו של מודל הענישה בארץ הוא מודל מעורב, שחוברים בו יחד שיקולי הענישה השונים: הגמול, ההרתעה, השיקום והמניעה, ובכל מקרה ומקרה מוטלת

על השופטים החובה לערוך את האיוון ביניהם... מקום חשוב נודע לשיקולי שיקומם של עבריינים, בייחוד כאשר מדובר בקטינים, אולם אף שמשקלם של שיקולים אלה הוא רב, הרי הם רק חלק ממכלול השיקולים שעל בית-המשפט לשקול בבואו לגזור את דינו של נאשם. כך, למשל, מקום שבו עברייין מסוכן לציבור, תגבר החובה המוטלת על בית-המשפט להגן על הציבור מפניו על השיקולים של תיקון העברייין ושיקומו... מטרת הענישה איננה נקמה, אך אחת ממטרות הענישה, גם אם לא העיקרית שבהן, היא לתת ביטוי להרגשה הקולקטיבית של סלידה כלפי מעשים מסוימים, אף במקרים שבהם אין נשקפת עוד סכנה מהנאשם לציבור... לדברים אלה יש להוסיף כי שיקול חשוב בין שיקולי הענישה הוא השיקול של הרתעה, הן הרתעה אישית של העברייין הנדון והן הרתעה של עבריינים בכוח. בגזורו את דינם של עבריינים משמש בית-המשפט פה לחברה כולה ונושא הוא מסר לציבור העבריינים הפוטנציאליים. שיקולים אלה אין בהם כמובן כדי לפטור את בית-המשפט מלדון במקרה המיוחד שלפניו ובנסיבותיו האישיות של כל עברייין.

...יש לתת משקל רב במיוחד בגדר נסיבותיו האישיות גם לגילו של העברייין ולסיכויי שיקומו. בחוק הנוער הביע המחוקק עמדתו ולפיה ענישת נוער עברייין תכוון ככל הניתן לשיקומו של הקטין על-מנת להחזירו לתפקוד נורמטיבי בחברה... כאשר מדובר בנאשם שהוא קטין, הכלל הוא שבית-המשפט יבחן, בראש ובראשונה, את נסיבות הקטין ואת האפשרות לשקמו...".

ש.ש. ביצעה את העבירות בהן הורשעה על רקע של מחלוקת קשה בעקבות ההחלטה לפנות ישובים יהודיים בגוש קטיף וצפון השומרון. אותה מחלוקת סחפה רבים וטובים, צעירים ומבוגרים, שחלקם אף נקראו לתת על כך את הדין בהליכים פליליים. עניינה של ש.ש. הוא מיוחד, באשר אותן עבירות בוצעו בחודש נובמבר 2005, ימים ספורים לאחר הגיעה לגיל 14. עד אז לא היו לש.ש. הרשעות קודמות, אף שבינתיים נמצא כי שבה וחטאה בעבירות נוספות מאותו תחום. אולם, מאז חלפו שנים לא מעטות, וגם אם היה בשעתו עוד ערך כלשהו לכליאתה, לדוגמה, הצורך להרתיע את היחיד ואת הרבים, כיצד ניתן להצדיק את כליאתה כאשר חשבון פשוט מלמד, כי בניכוי ימי מעצרה מתקופת המאסר שהושתה עליה (חודש ויום), נותר לה לשאת במאסר של שבועיים בלבד. סבורני, כי מאסרה של ש.ש. בנסיבות אלו ולתקופה כה קצרה, אין בו כדי לשרת מטרה כלשהי זולת אינטרס הגמול. כנגד אינטרס זה ניצב הנזק החמור הכרוך בכליאתה של נערה צעירה, שגם אם חטאה נדמה שאת המחיר שילמה על כך זה מכבר, שהרי חייה שובשו מן הקצה אל הקצה.

לפיכך, ואם דעתי היתה נשמעת, היינו נוהגים עם ש.ש. כפי שנהגנו עם נ.ב., ומבטלים כליל את רכיב המאסר בפועל שבעונש.

ש ו פ ט

השופט י' עמית:

במחלוקת שנפלה בין חברי, אני מצטרף לתוצאה אליה הגיע חברי השופט מלצר, ואוסיף מילים מספר משל עצמי.

הסניגור המלומד הדגיש בפנינו כי כאשר בגיל הנעורים עסקינן, יש ליתן את הבכורה לשיקולי השיקום, וגם חברי, השופט א' א' לוי, עמד על כך בחוות דעתו. אני נכון להניח כי כך הדבר בעבירות רגילות, אלא שבמקרה דנן, בעבריינות "אידיאולוגית" עסקינן, ובעבריינות מסוג זה, שפגיעתה בחברה קשה מזו של עבריינות פלילית רגילה, משתנה המינון והמשקל של שיקולי השיקום בתוך ה"סל" של מטרות הענישה (גמול, הרתעת היחיד והרבים, שיקום). כשלעצמי, תמהני מה לאידיאולוגיה ולהתנכלות למוסקי זיתים, מעשה הנוגד ערכים בסיסיים ביהדות, ומוציא דיבתו של ציבור שלם ושל מדינת ישראל, בבחינת חילול שם שמיים ושם המדינה ברבים.

לא מצאתי כל נימוק להקל עוד יותר מהעונש הקל שהושת על ש' לאחר שעונשה הופחת על ידי בית המשפט המחוזי. אכן, בעת ביצוע העבירה ש' הייתה כבת 14 אך עד עצם היום הזה לא נשמעה ממנה מילת חרטה על המעשים בהם הורשעה. לכך יש להוסיף, כי לכל אורך ההליך בפני בית המשפט לנוער, ש' אף כפרה בסמכותו של בית המשפט.

ככלל, אין מקום ליתן רשות ערעור בגלגול שלישי לעניין חומרת העונש, אך במקרה דנן, בהתחשב בכך שנ' ילדה אך לאחרונה, אצטרף לדעתו של חברי להקל בעונשה של נ'.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בחוות דעתו של השופט ח' מלצר, ב-רע"פ 1939/09 – פה אחד
 וב-רע"פ 2294/09, ברוב דעות, כנגד דעתו החולקת של השופט א' א' לוי. המערערת
 ברע"פ 2294/09 תתיצב לצורך נשיאת עונשה במזכירות בית המשפט המחוזי לנוער
 בירושלים בתאריך 3.1.2010 עד השעה 10:00.

ניתן ביום, י"ט בכסלו תש"ע (6.12.09).

תוקן היום, י"ד בטבת תש"ע (31.12.09).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט